

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 12 grudnia 2023 r.

DIH-3.707.114.2023.MB

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH - 3.113.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r., poz. 775, z późn. zm.) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2013 r. poz. 168), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 13 września 2023 r. (DT.8361.33.2023), na mocy której przedsiębiorcy Pawłowi Murglinowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. 'DRAMP'-Paweł Murglin, wymierzono karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) za niewykonanie w należącym do ww. przedsiębiorcy Sklepie Spożywczo-Przemysłowym w Mielcu, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), obowiązku uwidocznienia dla konsumenta w miejscu sprzedaży detalicznej informacji dotyczących cen oraz cen jednostkowych, w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen dla 51 towarów będących w ofercie handlowej sklepu na 104 sprawdzonych towarów, z uwagi na:

- niewidocznienie ceny oraz ceny jednostkowej dla 26 partii towarów,
- niewidocznienie ceny jednostkowej dla 25 partii towarów,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W dniach 14 i 21 maja 2023 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Podkarpackim WIIH” lub „organem pierwszej instancji” przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie, należącym do przedsiębiorcy [xxxxx], prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą [xxxx xx xxxx xxxxxxxxxxxxxx xxxxx], zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 3 kwietnia 2023 r. ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego przestrzeganie przepisów dotyczących uwidaczniania cen towarów i usług w okresie kontroli. Zawiadomienie doręczono stronie 5 kwietnia 2023 r.

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej: „ustawą o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776) zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”.

Sprawdzeniem w powyższym zakresie objęto 104 partie towarów, stwierdzając nieprawidłowości dla łącznie 51 partii produktów, tj. brak uwidocznienia informacji o cenie oraz o cenie jednostkowej dla łącznie 26 partii produktów, co naruszało art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz § 3 rozporządzenia Ministra Rozwoju oraz brak uwidocznienia ceny jednostkowej dla produktów sprzedawanych luzem, produktów w opakowaniach jednostkowych oraz środków spożywczych w stanie stałym znajdujących się w środku płynnym dla łącznie 25 partii produktów, co naruszało art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz § 3, § 5 i § 6 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 21 kwietnia 2023 r. (nr akt kontroli: DT.8361.33.2023).

W dniu 14 sierpnia 2023 r. Podkarpacki WIIH, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej: „Kpa”, zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego wobec przedsiębiorcy w trybie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Jednocześnie poinformowano, że na podstawie art. 10 § 1 oraz art. 73 i art. 79 § 2 Kpa, w każdym stadium postępowania, strona ma prawo czynnego udziału, wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, wglądu do akt sprawy, sporządzania z nich notatek i odpisów, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu. Ponadto wezwano przedsiębiorcę do przedłożenia dokumentacji stanowiącej wielkość obrotu oraz wysokość przychodu osiągniętego przez niego w roku rozliczeniowym 2022.

W dniu 18 sierpnia 2023 r. strona przekazała Podkarpackiemu WIIH „Podsumowanie księgi przychodów i rozchodów za STY.-GRU.2022” oraz „Rozliczenie dochodu z remanentem za STY.-GRU.2022”.

13 września 2023 r. Podkarpacki WIIH wydał na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach oraz art. 104 § 1 Kpa decyzję (nr akt sprawy: DT.8361.33.2023) na mocy której, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) za

niewykonanie w dniu 4 maja 2023 r. w należącym do przedsiębiorcy sklepie, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach obowiązku uwidocznienia dla konsumenta w miejscu sprzedaży detalicznej informacji dotyczących cen oraz cen jednostkowych w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen dla 51 towarów będących w ofercie handlowej sklepu na 104 sprawdzonych towarów z uwagi na

- niewidocznienie ceny oraz ceny jednostkowej dla 26 partii towarów,
- niewidocznienie ceny jednostkowej dla 25 partii towarów.

Decyzja została doręczona stronie 15 września 2023 r.

W dniu 11 października 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona zarzuciła naruszenie przepisów art. 6 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 3 ustawy o cenach oraz art. 6,7,11 Kpa. Strona wniosła o uchylenie decyzji w całości i odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 2 Kpa, ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia powyższego żądania o uchylenie decyzji z całości i wymierzenie stronie kary w wysokości niższej niż nałożona w decyzji.

Pismem z 19 października 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolicie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu, o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Cena jednostkowa (§ 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju) dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy - dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę - dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Wskazać ponadto należy, iż zgodnie z § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia, w szczególnych przypadkach uzasadnionych rodzajem, przeznaczeniem lub zwyczajowo oferowaną ilością towarów przy uwidacznianiu cen jednostkowych dopuszcza się stosowanie dziesiętnych wielokrotności i podwielokrotności legalnych jednostek miar innych niż określone w ust. 1.

Natomiast § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia stanowi, iż w przypadku towaru pakowanego oznaczonego liczbą sztuk dopuszcza się stosowanie przeliczenia na cenę jednostkową za sztukę lub za dziesiętną wielokrotność liczby sztuk.

Ponadto w przypadku towaru sprzedawanego luzem uwidacznia się jego cenę jednostkową (§ 5 ww. rozporządzenia).

W myśl § 6 ww. rozporządzenia (zdanie pierwsze), cena jednostkowa pakowanego środka spożywczego w stanie stałym znajdującego się w środku płynnym dotyczy masy netto środka spożywczego po odsączeniu, oznaczonej na opakowaniu jednostkowym, jeżeli płyn ten lub mieszanka płynów stanowi jedynie dodatek do podstawowego składu tego środka spożywczego.

Wyłączenia w powyższym zakresie zawarte są w § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, zgodnie z którym, wymogu uwidaczniania cen jednostkowych nie stosuje się do:

- 1) towarów, których cena jednostkowa jest identyczna z ceną sprzedaży;
- 2) towarów sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie w zestawach (kompletach);
- 3) towarów niezwywnościowych sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie lub właściwości wyłącznie w parach;
- 4) produktów leczniczych w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy Prawo farmaceutyczne.

Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o cenach powoduje - zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy - nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do przedsiębiorcy stwierdzono, że łącznie w przypadku 51 partii produktów (na 104 sprawdzonych) nie dopełniono obowiązku wskazanego w przepisach dotyczących uwidaczniania cen, poprzez brak uwidocznienia informacji o cenie oraz cenie jednostkowej dla 26 partii produktów oraz cenie jednostkowej dla 25 partii.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Podkarpacki WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), na przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższych naruszeń.

Odwołując się od decyzji strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, jednakże wniosła o uchylenie decyzji w całości i odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 2 Kpa, ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia powyższego żądania o uchylenie decyzji w całości i wymierzenie stronie kary w wysokości niższej niż nałożona w decyzji wskazując,

że organ pierwszej instancji dokonał, jej zdaniem, nieprawidłowej interpretacji art. 6 ust. 3 ustawy o cenach. W ocenie strony stopień naruszenia przez nią obowiązków był niewielki, gdyż pomimo ilości nieprawidłowości, uchybienia te dotyczyły produktów na niewielkie kwoty pieniężne, w związku z czym nie doprowadziły do dużego pokrzywdzenia konsumentów, a tym samym waga i skala uchybień była niewielka. Ponadto, zdaniem strony, Podkarpacki WIIH przy ustalaniu wysokości kary powinien wziąć pod uwagę dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków. Według strony, organ pierwszej instancji, co prawda wskazał w uzasadnieniu decyzji, że strona nigdy wcześniej nie była karana, jednak wydaje się, że nie uwzględnił tego przy wymierzaniu kary. Według strony fakt, że było to pierwsze naruszenie przez nią przepisów winno skutkować odstępniem od wymierzenia kary pieniężnej, ewentualnie wymierzeniem jej w mniejszej wysokości. Według strony, Podkarpacki WIIH w ogóle nie uargumentował swojej oceny sytuacji w odniesieniu do trzeciej przesłanki wskazanej w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach, stwierdzając jedynie, że wielkość obrotów i przychodu została ustalona w oparciu o dokumenty przesłane przez skarżącego. W ocenie skarżącego przesłanka obrotów i przychodów przy ustalaniu kary pieniężnej jest pozbawiona sensu, ponieważ wysokość obrotów i przychodu nie świadczy o sytuacji majątkowej przedsiębiorcy. Według skarżącego to dochód powinien być brany pod uwagę przy uwzględnianiu sytuacji majątkowej. W odwołaniu strona podniosła, że jej dochód nie jest wysoki, ponadto ma na utrzymaniu razem z małżonką trójkę niepełnoletnich dzieci, co powinno być wzięte pod uwagę i mieć wpływ na wymierzaną karę. Strona podniosła również, iż nigdy nie były na nią nakładane sankcje za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, co przemawia za orzeczeniem łagodniejszej kary. Jednocześnie strona wskazała na błędne podanie na stronie 8 decyzji Podkarpackiego WIIH niewłaściwych dat ujawnienia nieprawidłowości, to jest pierwszego dnia kontroli (15 marca 2023 r.) oraz usunięcia przez przedsiębiorcę stwierdzonych nieprawidłowości (16 marca 2023 r.).

Prezes UOKiK wskazuje, że art. 6 ustawy o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 tej ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec

powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny oraz okoliczności powstania nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Prezes UOKiK zauważa, że to podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązującego prawa i jego przestrzegania. Należy również podkreślić, że ustawa o informowaniu o cenach weszła w życie w 2014 r., a w obecnym kształcie obowiązuje od 1 stycznia 2023 r.

Biorąc pod uwagę, że strona uznała wysokość wymierzonej jej kary pieniężnej za zbyt wysoką, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że organ pierwszej instancji prawidłowo ocenił poszczególne przestanki, mające wpływ na wymiar tej kary.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, że stwierdzone nieprawidłowości, polegające na braku uwidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej cen oraz cen jednostkowych w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający ich porównanie, dotyczyły 51 rodzajów produktów (na 104 sprawdzone, co stanowiło 49 % skontrolowanych), znajdujących się w ofercie handlowej produktów, co naruszało interesy konsumentów w zakresie ich prawa do rzetelnej informacji. Brak cen jak i cen jednostkowych, uniemożliwiły konsumentom zapoznanie się z podstawowymi informacjami dotyczącymi części oferty handlowej, które mają bezpośredni wpływ na podejmowane przez nich decyzje zakupowe. Cena, jak słusznie wskazał Podkarpacki WIIH, należy do podstawowych, istotnych elementów zawieranych umów sprzedaży wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji o zawarciu konkretnej umowy. Z kolei funkcją ceny jednostkowej jest umożliwienie konsumentom porównanie cen produktów podobnych w sposób optymalny na podstawie prostych kalkulacji, bez konieczności przeprowadzania skomplikowanych działań matematycznych. Stąd też, oprócz ceny za produkt, w miejscu sprzedaży detalicznej musi być również uwidoczniona cena jednostkowa, a więc przeliczenie na odpowiednią jednostkę miary. Konieczność informowania o cenie oraz cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównać ceny takich samych lub podobnych produktów w danym sklepie, ale także mogą faktycznie przekonać się, czy podana cena jest niska czy wysoka i podjąć decyzję o zakupie w innym sklepie. Brak rzetelnej informacji w tym zakresie uniemożliwia konsumentom porównanie cen oferowanych produktów, a tym samym dokonanie świadomego, najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru. Prezes UOKiK wskazuje, że ustawa o informowaniu o cenach implementuje przepisy dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. WE L Nr 80 s. 27). Dyrektywa ta w motywie (6) preambuły wskazuje, iż obowiązek podawania

ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco do lepszego przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań. Ponadto celem samej dyrektywy jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez podmioty gospodarcze w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen.

Odnosząc się do stwierdzenia strony, że uchybienia opiewały na niewielkie kwoty, w związku z czym nie doprowadziła ona do dużego pokrzywdzenia konsumentów, a tym samym waga i skala uchybienia była niewielka, Prezes UOKiK zwraca uwagę, że przestępka dotycząca wielkości szkody poniesionej przez konsumentów oraz uzyskanych przez przedsiębiorcę korzyści określona została w art. 6 ust. 3 pkt 2 ustawy o cenach (dotychczasowa działalność przedsiębiorcy) i została prawidłowo uwzględniona przez organ pierwszej instancji, a nie w punkcie 1 tego przepisu (stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków).

Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji, oceniając stopień naruszenia obowiązków przedsiębiorcy uznał prawidłowo, że charakter i waga naruszenia tych obowiązków były istotne. W ocenie organu drugiej instancji Podkarpacki WIIH właściwie przyjął, że czas trwania naruszenia rozpoczął się w dniu stwierdzenia nieprawidłowości (pierwszy dzień kontroli), a zakończył w momencie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, czyli jeszcze w czasie trwania kontroli.

Jak słusznie zauważyła strona w swoim odwołaniu, czas ten należy określić od 14 do 21 kwietnia 2023 r., a nie jak błędnie podano w zaskarżonej decyzji 15-16 marca 2023 r.

Powyższy błąd nie miał jednak wpływu na uznanie przez organ pierwszej instancji, że charakter i waga naruszenia obowiązków była istotna. Zdaniem Prezesa UOKiK można natomiast przyjąć, że błąd Podkarpackiego był na korzyść strony, gdyż przyjęto, że naruszenie trwało jeden dzień - 15 marca 2023 r., a w drugim było już usunięte - 16 marca 2023 r, a nie jak było faktycznie siedem dni od 14 kwietnia 2023 r. do 21 kwietnia 2023 r.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę, że jest to pierwsze naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów dotyczących uwidaczniania cen. Uwzględnił również, że strona prowadzi działalność od 2003 r. i powinna wykazać się znajomością podstawowych przepisów dotyczących tej działalności i je stosować. Wziął także pod uwagę fakt usunięcia w toku kontroli stwierdzonych nieprawidłowości. Jednocześnie Podkarpacki WIIH przyjął, że z uwagi na charakter stwierdzonych nieprawidłowości oraz materiał dowodowy zebrany w sprawie nie posiada wiedzy na temat uzyskanych przez stronę korzyści majątkowych lub strat.

Odnosząc się do zarzutu strony, iż Podkarpacki WIIH co prawda wskazał, że wziął pod uwagę dotychczasową działalność strony, ale wydaje się jej, iż w jej ocenie nie uwzględnił tego

przy wymiarze kary i nie odstąpił od wymierzenia kary lub nie wymierzył jej w niższej wysokości, Prezes UOKiK zauważa, że ocena wysokości kary nałożonej na stronę jako zbyt wysokiej jest subiektywnym jej odczuciem. Podjęcie przez stronę działań naprawczych nastąpiło w wyniku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Inspekcji Handlowej. Jednocześnie należy pamiętać, że uwidocznienie prawidłowych cen będzie miało wpływ na przyszłych nabywców i w żaden sposób nie wpłynęło na sytuację osób, które wcześniej dokonały zakupu. Mając na uwadze anonimowość klientów, strona nie była w stanie do nich dotrzeć, aby naprawić szkody przez nich poniesione.

Przy ocenie wielkości obrotów i przychodu strony, prawidłowo uwzględniono, że strona przekazała żądane informacje w tym zakresie za rok 2022, które załączono do akt sprawy. Odnosząc się do uwagi strony, iż wzięcie pod uwagę wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy nie pozwala na określenie jego sytuacji majątkowej, Prezes UOKiK wskazuje, że kryterium to określone zostało przez ustawodawcę w art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy o cenach, a organ wydający decyzję zobowiązany jest do jego uwzględnienia.

Wydając zaskarżoną decyzję organ pierwszej instancji zobowiązany był kierować się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 6 ust. 3 ww. ustawy, również w punkcie trzecim. Jest to zgodne z zasadą praworządności określoną w art. 6 Kpa, który wskazuje, że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa.

W uzasadnieniu odwołania strona podniosła także, że organ pierwszej instancji wydając decyzję powinien wziąć pod uwagę jej sytuację rodzinną, co powinno stanowić dodatkowy argument za odstąpieniem od wymierzenia kary lub zmniejszenia jej wysokości. W ocenie Prezesa UOKiK argument ten należy uznać za niezasadny. Bezsprzeczne jest, że zgodnie z art. 189d pkt 7 Kpa, w przypadku osoby fizycznej wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ administracji publicznej bierze pod uwagę warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana. Zgodnie z art. 189a § 1 Kpa, w sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub udzielania ulg w jej wykonaniu stosuje się przepisy działu IVA „Administracyjne kary pieniężne”. Jednakże, jak wynika z art. 189a § 2 pkt 1 Kpa, w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, przepisów ww. działu w tym zakresie nie stosuje się. Ponieważ przesłanki wymierzenia kary z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach określone zostały w ust. 3 tego artykułu, tym samym dyrektywy wymiaru administracyjnej kary pieniężnej określone w art. 189d Kpa nie znajdują w niniejszej sprawie zastosowania. Tym samym organ pierwszej instancji wymierzając karę nie miał podstaw do uwzględnienia przy jej miarkowaniu przesłanki warunków osobistych strony.

Organ pierwszej instancji uwzględnił również ostatnią z przesłanek określonych w ustawie o cenach mających wpływ na wymiar kary, tj. sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych - wskazując na brak dostępnych informacji o takich sankcjach.

Zdaniem Prezesa UOKiK, opisane powyżej przestanki, jakimi należało kierować się przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach, stanowiły podstawę do wymierzenia stronie kary pieniężnej w wysokości 2 000 zł, jaka została ustalona przez Podkarpackiego WIIH. Bez wątplenia, wysokość kary pieniężnej ustalona na tym poziomie, przy maksymalnej wysokości 20 000 zł, jest kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia prawa. Stanowi ona 10% górnego wymiaru kary. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni należytej informacji o cenach oraz cenach jednostkowych dla 51 ze 104 wyrywkowo wybranych produktów oferowanych do sprzedaży (49% skontrolowanych towarów).

Podkreślić należy, że kara pieniężna określona w art. 6 ustawy o cenach stanowi sankcję administracyjną, zaś jej celem jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacje o cenach służą właściwemu poinformowaniu nabywcy o tym za jaki towar i w jakiej ilości ma zapłacić daną należność, a także stwarzają identyczne warunki dla podmiotów funkcjonujących na rynku. Dlatego rzetelna informacja o cenie i cenie jednostkowej oraz możliwość porównania cen wielu produktów ma istotne znaczenie z punktu widzenia interesów konsumenta.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymaganiom określonym w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom, który stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r. sygn. akt II GSK 684/11 oraz z dnia 19 grudnia 2012 r. sygn. akt II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Kara nałożona na podmiot musi spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być dla niego ostrzeżeniem, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, czyli właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były wyłącznie towary opatrzone odpowiednimi informacjami o cenie i cenie jednostkowej, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 2 000 zł jest kwotą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów. Tym samym, takiej kary nie można uznać za zbyt wysoką.

Biorąc powyższe pod uwagę, zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy o cenach w związku z art. 6 ust. 3 ww. ustawy należy uznać za chybiony.

W odwołaniu strona zarzuciła ponadto Podkarpackiemu WIIH naruszenie przepisów art. 6,7 i 11 Kpa.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że w art. 6 Kpa określona została zasada praworządności, zgodnie z którą organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Tak więc organy administracji publicznej podejmują działania w takiej formie, jaka wynika z przepisów prawa, ale nie oznacza to, że mogą podejmować każde działanie, które nie jest zabronione przez przepisy prawa.

W przedmiotowej sprawie kontrola działalności przedsiębiorcy została przeprowadzona przez inspektorów z Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie zgodnie z przepisami ustawy o Inspekcji Handlowej oraz Prawa przedsiębiorców. Na przedsiębiorcę została nałożona kara na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Zgodnie z art. 6 ust. 3 ww. ustawy, karę taką nakłada wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Zgodnie z właściwością miejscową prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę właściwym do wszczęcia postępowania i nałożenia kary był Podkarpacki WIIH. Wydając zaskarżoną decyzję Podkarpacki WIIH przy ustalaniu wysokości kary uwzględnił wszystkie przesłanki wskazane w art. 6 ust. 3 punkty 1-4 ustawy o cenach, a wysokość kary określona została w przedziale przewidzianym w art. 6 ust. 1 ww. ustawy (do 20 000 zł). Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie sygn. I SA/Sz 654/19 (LEX nr 2763234), działanie organu administracji zostanie zakwalifikowane jako niezgodne z prawem zarówno wówczas, gdy zostało podjęte niezgodnie z obowiązującym prawem, jak i wówczas, gdy nie było podstawy prawnej do danego działania.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK uznał, że wydając zaskarżoną decyzję Podkarpacki WIIH nie naruszył wskazanej w art. 6 Kpa zasady praworządności.

Z kolei w art. 7 Kpa określona została zasada prawdy. Zgodnie z nią w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Na organach administracji publicznej spoczywa obowiązek ustalenia stanu faktycznego sprawy zgodnie z prawdą. W przedmiotowej sprawie stan faktyczny udokumentowany został w protokole kontroli sygn. DT.636ł.33.2023 z 21 kwietnia 2023 r., do którego kontrolowany, pouczony o takim prawie, nie wniósł uwag. Prezes UOKiK podkreśla, że protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Zgodnie z art. 76 § 1 Kpa dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w ich zakresie działania stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem

urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. Należy zwrócić uwagę na fakt, iż strona także w swoim odwołaniu nie neguje ustaleń dotyczących stanu faktycznego. Należy pamiętać, że na stronie postępowania administracyjnego ciąży obowiązek udowodnienia okoliczności, na podstawie których wywodzi korzystne dla siebie skutki i prawne (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 września 2020 r., sygn. II OSK 1452/20, LEX nr 3075574). Tak więc strona powinna przekazać organowi dowody dotyczące okoliczności, których wykazanie leży w jej interesie, pod rygorem negatywnych dla niej skutków procesowych. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 21 lutego 2023 r. sygn. II SA/Kr 1117/22 (LEX nr 3520330): „Strona nie może zasadnie oczekiwać, że organ administracji publicznej, niejako w jej interesie, dysponując już określonym materiałem dowodowym, będzie poszukiwał jeszcze innych dowodów, które prowadziłyby do obalenia ustaleń dokonanych na podstawie już zgromadzonych dowodów (zob. uzasadnienie do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 lutego 2008 r., sygn. II OSK 2020/06). ”

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że brak jest podstaw do uznania, że wydając zaskarżoną decyzję Podkarpacki WIIH naruszył art. 7 Kpa.

Artykuł 11 Kpa wskazuje, że organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu. Przekonywanie polega na informowaniu stron postępowania o stanie prawnym oraz o wszystkich okolicznościach faktycznych mających znaczenie dla sprawy, a także na wskazywaniu stronie okoliczności przemawiających za uznaniem sposobu załatwienia sprawy za racjonalny, słuszny i właściwy.

W przedmiotowej sprawie strona została poinformowana pismem z 14 sierpnia 2023 r. o wszczęciu postępowania administracyjnego z urzędu oraz pouczone o przysługujących jej prawach, w tym prawie do czynnego udziału w postępowaniu i prawie do wglądu do akt sprawy, z prawa tego jednak nie skorzystała. Przedstawiła jedynie dokumenty dotyczące przychodów i rozchodów firmy za rok 2022.

W toku kontroli inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego WIIH poddali ocenie 104 partie produktów i zakwestionowali łącznie 51 z nich z uwagi na brak cen oraz cen jednostkowych. Szczegóły kontroli zostały udokumentowane w protokole z 21 kwietnia 2023 r. (nr akt kontroli: DT.8361.33.2023). Z dowodu w postaci protokołu jednoznacznie wynika, że w przypadku 26 partii produktów stwierdzono brak uwidocznienia informacji o cenie oraz o cenie jednostkowej, tj. naruszenie obowiązku wskazanego w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz § 3 rozporządzenia Ministra Rozwoju, a w przypadku 25 partii produktów stwierdzono

brak uwidocznienia ceny jednostkowej, co naruszało art. 4 ust. 1 ustawy o cenach oraz § 3, § 5 i § 6 rozporządzenia Ministra Rozwoju. Kontrolę przeprowadzono w obecności osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, który bez zastrzeżeń podpisał protokół kontroli. Protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Zgodnie z art. 20 ustawy o Inspekcji Handlowej kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli lub w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu wnieść je na piśmie. Należy przypomnieć, iż protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z domniemania prawdziwości zapisów w nim zawartych. Znajduje to potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 1400/19, w którym Sąd stwierdza, że protokół sporządzony na podstawie upoważnienia ustawowego, w przewidzianej prawem formie i przez legitymowanych do tego rodzaju czynności pracowników organu stanowi, zgodnie z 76 § 1 Kpa dokument urzędowy na okoliczność tego, co zostało w tym dokumencie stwierdzone.

W przedmiotowej sprawie Podkarpacki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na protokole kontroli (nr DT.8361.33.2023) i stanie faktycznym w nim przedstawionym.

Prezes UOKiK podkreśla, że w przypadku gdyby strona miała zastrzeżenia do ustaleń kontroli miała prawo zgłosić uwagi do protokołu bezpośrednio lub na piśmie w terminie 7 dni od przedstawienia tego protokołu do podpisu. Strona nie skorzystała z tego prawa, pomimo iż została prawidłowo poinformowana o przysługującym jej uprawnieniu w Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy. Tym samym ustalenia zawarte w protokole uznać należy za wiarygodne. Ponadto należy zwrócić uwagę, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, stosownie do którego, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa m.in. w art. 4 ust. 1, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego obligatoryjnie karę pieniężną określoną w tym przepisie. Powyższe przepisy w sposób niewymagających dodatkowych założeń i wykładni nakazują właściwemu organowi IH wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków przewidzianych ww. przepisami, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały usunięte. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r., sygn. akt VI SA/Wa 805/19).

W ocenie Prezesa UOKiK zaskarżona decyzja Podkarpackiego WIIH z 13 września 2023 r. posiada uzasadnienie, które przedstawia stan faktyczny (udokumentowany w protokole kontroli) i umożliwia poznanie toku rozumowania organu rozstrzygającego sprawę. Organ pierwszej instancji odniósł się do protokołu kontroli, a w uzasadnieniu wskazał ocenę zebranego materiału dowodowego, interpretację stosowanych przepisów oraz ocenę przyjętego stanu faktycznego w świetle obowiązującego prawa. Dowody zebrane w sprawie,

szczególne dokumenty urzędowe, nie mogą zastępować uzasadnienia decyzji, więc organ pierwszej instancji nie przeniósł do decyzji treści protokołu, lecz na jego podstawie opisał w decyzji stan faktyczny.

W ocenie Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie, jak wynika z akt sprawy wszystkie niezbędne informacje zostały przekazane stronie w toczącym się postępowaniu kontrolnym, a następnie administracyjnym. W uzasadnieniu decyzji z 13 września 2023 r. organ pierwszej instancji wyjaśnił motywy swojego postępowania oraz przedstawił dowody, na podstawie których określony został stan faktyczny sprawy.

W swoim odwołaniu strona podniosła, iż według niej organ wydając decyzję dokonał nieprawidłowej interpretacji art. 6 ust. 3 ustawy. Należy jednak pamiętać, że zasada przekonywania nie wymaga od organów skutecznego przekonania strony o tym, że adresowana do niej decyzja jest słuszna i zgodna z prawem (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 22 maja 2018 r., sygn. II SA/Ld 280/18, Lex nr 2503789 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 sierpnia 2019 r. sygn. VII SA/Wa 414/19, Lex nr 3073543). Subiektywne odczucia strony w zakresie braku zaufania do organu prowadzącego postępowanie czy też należytego i wyczerpującego informowania o okolicznościach faktycznych i prawnych, mogących mieć wpływ na ustalenie jej praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania nie mogą przesądzać o naruszeniu przepisów procesowych (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 25 lutego 2021 r. sygn. akt II SA/Sz 795/20 (LEX nr 3164289)).

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK uznał za chybiony zarzut naruszenia art. 11 Kpa.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci byli pozbawieni należytej informacji o cenach oraz cenach jednostkowych dla łącznie 51 ze 104 wrywkowo wybranych produktów znajdujących się w ofercie handlowej (49% skontrolowanych towarów), stąd też wagi naruszenia prawa nie można było uznać za znikomą. Dodatkowo Prezes UOKiK wyjaśnia, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego respektowania. To na przedsiębiorcy, który prowadzi daną placówkę handlową, spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przy oferowaniu do sprzedaży produktów lub usług konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą, konkretną, rzetelną informację nie tylko o cenach, lecz

również cenach jednostkowych. Podkreślić należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o informowaniu o cenach jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Rzetelna, niebudząca zastrzeżeń informacja o cenie, cenie jednostkowej nabywanego towaru jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalności gospodarczą. Podkreślić należy, iż cena towaru należy do istotnych elementów wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji związanych z zakupem towarów, natomiast cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów - podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, itp. Konieczność informowania o cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównywać ceny takich samych bądź podobnych produktów w obrębie tej samej bądź różnych placówek handlowych w sposób nieskrępowany, ale również mogą przekonać się czy podana cena jednostkowa (np. za kilogram czy tonę określonego towaru) jest dla nich odpowiednia. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 25 kwietnia 2019 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2345/18. W uzasadnieniu przedmiotowego wyroku Sąd wskazał: „*Stwierdzić zatem należy, że zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy jednoznacznie potwierdza, iż kwestionowane podczas kontroli towary w sklepie należącym do Skarżącej nie były towarami sprzedawanymi na sztuki, gdyż miały do nich zastosowanie określone jednostki miar (w szczególności miary objętości), w związku z czym obowiązkiem Przedsiębiorcy było należyte uwidocznienie cen stosownie do treści cytowanych powyżej przepisów dotyczących informowania o cenach towarów i usług. W tym zakresie Sąd nie dopatrzył się nieprawidłowości w stanowisku orzekających w sprawie organów obu instancji. Organy obu instancji słusznie przyjęły w uzasadnieniu spornych decyzji, że niedopełnienie obowiązku uwidaczniania cen jednostkowych przez stronę skarżącą utrudniło porównanie konsumentom cen towarów podobnego rodzaju, ale o innej masie/objętości netto.*”.

Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia - strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości - jednak należy wskazać, że przesłanki te muszą być spełnione łącznie, w związku z powyższym organ drugiej instancji stwierdza, iż nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu i do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie

skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zdaniem strony wydając zaskarżoną decyzję Podkarpacki WIIH nieprawidłowo stwierdził, iż nie zachodzą przesłanki do zastosowania art. 189f § 2 Kpa, bowiem jej zdaniem odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu całkowicie pozwoliłoby na spełnienie celów, dla których nałożona została kara. Co więcej, w niniejszej sprawie nie zachodziła potrzeba wyznaczenia stronie dodatkowego terminu do usunięcia naruszenia, gdyż naruszenie to zostało uprzednio usunięte. Według strony toczące się postępowanie administracyjne oraz kontrola spowodowały, że strona przykłada obecnie ogromną staranność przy wykonywaniu obowiązków określonych w ustawie, w związku z czym odstąpienie od wymierzenia kary z całą pewnością pozwoli na spełnienie celów, dla których kara została nałożona.

Biorąc powyższe pod uwagę, po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK, podobnie jak organ pierwszej instancji stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o cenach, bowiem nie uwidoczniała cen oraz cen jednostkowych dla łącznie 51 ze 104 wrywkowo wybranych produktów znajdujących się w ofercie handlowej. Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz

należy usunąć skutki naruszenia.”). Ponieważ cena i cena jednostkowa muszą być uwidocznione przez przedsiębiorcę w momencie oferowania danego produktu lub usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie (tj. uwidocznienie cen ma charakter obowiązku przedumownego) zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa.

Podsumowując, Prezes UOKiK nie dopatrył się przesłanek do uchylenia decyzji organu pierwszej instancji i odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej ani do zmiany wysokości administracyjnej kary pieniężnej i uznaje, iż Podkarpacki WIIH wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym, a wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 2 000 zł przy maksymalnej wysokości 20 000 zł jest, w ocenie organu drugiej instancji, kwotą optymalną. Wymiar kary bierze pod uwagę fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni informacji o cenie oraz cenie jednostkowej oferowanych wyrobów.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o odstąpienie od ukarania należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzania kary pieniężnej na gruncie ustawy o cenach. Stąd też, postępowanie Podkarpackiego WIIH w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 7 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxx]
2. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a

